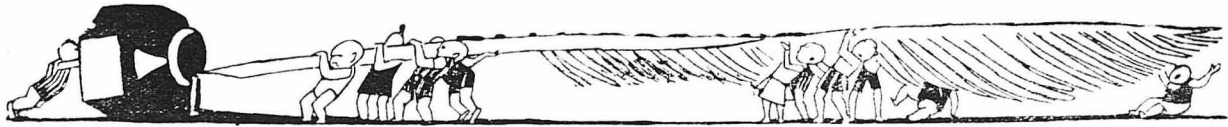

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

Τον ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΟ

ΕΛΕΟΣ!..

(Η κυρία Ντυφρέν προς τον υποκόμητα Ζάκ ντε Λαμπόντ.)

Θεέ μου! πόσο έδιστασα ως ότου να σας γράψω, κύριε Ζάκ! Πόσες επιστολές άρχισα να σας γράφω και τις έξοσισα κατόπιν, χωρίς ούτε ζάν να τις τελειώσω... Έν πρώτους, σας προσειδοποιώ ότι κανονικά έδιστασα λάθη, όχι μικρά άσημαντα λαθάκια, αλλά λάθη χοντρά, λάθη συντακτικά άκομμη... Και με τρωάστετε τόσο, σείς, κύριε Ζάκ!.. Όταν με κοιτάτε στο πρόσωπο με τα μεγάλα σας μάτια (και είναι τόσο όμορφα τα μάτια σας) δεν ξέρω πιά τί λέω, δε μπορώ ζάν να σκεφθώ και μ' όλη την ευτυχία που νοιώθω όταν βρίζομαι κοντά σας, θά ήθελα τότε να φύγω, να κρυφτώ μέσα σε μιá σπορτινή γωνία, όπου να μη με βλέπετε... Σας ικετεύω να μην άρξισετε να με ειρωνευεσθε όταν θά διαβάζετε την έπιτολή μου αυτή!

Καθώς βλέπετε, κύριε Ζάκ, τα σκέφθηκα πολύ προτού τ' άγραψω. Όπως ήτανε μιá μεγάλη δυστυχία για το σύζυγό μου - το φροχό Λουδοβίκο - και για μένα έπισης, το ότι γκαρστίχηζε κ' οί φροχό Καλαί κατά την έποχή του σάς, είχαν έπιτυχεύσει για τα μεγάλα γυνάγια. Εκεί ζάτω δεν είχατε παρά αυτόν για να κομμάτιζετε - και είναι τόσο καλός, τόσο περιποιητικός και σάς θαυμάζει τόσο!.. Έτσι άναγκαστικώς γενήκατε στενοί φίλοι... Στο στρατό συνάπτονται γρήγορα οί φίλες χωρίς να λαμβάνεται τί έρωσι ή κοινωνική θέσι του καθενός από τους δυο φίλους... Μονάχα, όταν έπήρατε το άπολυτήριό σας, όταν ο καθένας σας ξαναγινε πολιτής, αντίληφθήκατε κ' οί δυο ότι δεν είσαστε τίς ίδιες τάξεις, ότι δεν είχατε την ίδια περιουσία κλπ... Ω! δεν είμαι παρά ένα ζουαζάκι, μιá κατ'άλλα τόσο ξαφνιαστήκατε όταν είδατε τή μετρία οικονομική μας κατάσταση, την πρώτη φορά που ήρθατε να δείψησθε στο σπίτι μας. Έξαινετε με μπορούσαμε όπόσο για να σας φανούμε ευχάριστοι! από όχτώ ή μέρους προηγούμενος ο Λουδοβίκος κ' έγω μονάχα γι' αυτό το δείπνο συζητήσαμε. Αυστηρώς όμως ούτε το σπίτι μπορούσαμε ν' αλλάζουμε, ούτε τ' έπιπλα, ούτε την ήπιτησή μας... Κι' ο Λουδοβίκος κ' αϊνάει στο υπουργείο μόλις 2000 φραγκα το μήνα!

Σας βεβαιώνω ότι ύπερβαίνω πολύ έξαινο το βράδυ. Μου φανότανε ότι φεύγοντας από το σπίτι μας, θά πηγαίνατε κάπου για να γελάσετε με το Λουδοβίκο και με μένα, με το δείπνο μας, με τ' έπιπλα μας και με την ήπιτησή μας. Κι' ο Λουδοβίκος το φοβόταν αυτό μ'ά δεν τολιούσαμε να το πούμε ο ένας στον άλλο και είμαστε θλιμμένοι. Έσοφτόμαστε: «Ο κύριος Ζάκ θά έπληξε πολύ! θά μ'ά βρήκε έντελώς άσημαντους άνθρωπους αυτούς που τρώει κάθε μέρα με τους προσφαιτάς. Δεν θά ξαναβρω σπίτι μας!»

Και όμως, νά! που αντίθετα προς τις ανέψεις μας, ξαναήρθατε και πολλές φορές μάλιστα. Είμαστε πολύ ευχαριστημένοι γι' αυτό έγω κ' ο άντρας μου προπάντων, γιατί έμένα, στην άρχή, μου είχατε προσξενήσει κάλοιο φρόβο και ή παρουσία σας σχεδόν μ' άγαπάτε... Μά κατόπιν, όταν συνήθισα λίγο, μου φαίνεται ότι σε μένα προκαλούσαν μεγαλειότερα ευχάριστή ή έπισκέψεις σας... Δε μπορούσα να καταλάβω πώς έσείς που σργάζεστε στα άριστοκοινωνικά σαλονία, που πηγαίνετε περίπου καθάλα στο Λάσο, που βλέπετε τόσες πνευματώδεις και όμορφες γυναίκες, καταδεχόσαστε να περνάτε και να χάνετε τις ώρες του άλογισμάτος σας κοντά σε μένα, που είμαι μιá γυναίκα χωρίς καμιά σπουδαία μόρφωση, και χωρίς καμιά έξαιρητική χάρη... Όταν μιá μέρα μου πιάσατε το χέρι, όταν μου είπατε ένα σωφο γλυκό πράγματα - ότι μ' εδίαζετε όμορφα, ότι με σκεφτόσθε πάντοτε κ' ότι μ' αγαπάτε -- νόμισα στ' αλήθεια πως όνειροίμαι και τόνερό μου ήταν τόσο όμορφο ώστε δε θά ήθελα ποτέ να ξυληθώ... Μου έμυλούσατε τόσο τρυφερά! Μου λέγατε ότι θά με σεβασθήτε, ότι ξέρετε καλά πως είμαι τιμία γυναίκα και ότι, άκόμη, αγαπούσατε το Λουδοβίκο και ποτέ δεν θά σκεφτόσαστε ζάν να τού προσβάλετε την ύπόληψη... Μονάχα μου ζητήσατε την άδεια να σας έπιτοήσω μ' μ' αγαπάτε... Πώς θά μπορούσα έγω να σας άρνθώ... Ένομιζα ότι παρ' όλη την αγάπη μας θά μπορούσαμε να μείνομε λογικοί κ' έγω κ' έσείς, γιατί αγαπούσαμε κ' οί δυο το Λουδοβίκο... Μά σιγά-σιγά, χωρίς να με ξαφνίζετε καθόλου με παράλογες άξιώσεις, άποσιπαστε από μένα πράγματα που θά ήσαν άδικο να σας τα παραχωρήσω την πρώτη ήμέρα. Α! τόσο καλά ξέρετε τις γυναίκες κύριε Ζάκ. Μεσα στα χέρια σας, νοιώθω πως δεν είμαι τίς τίποτε ή μάλλον είμαι ένα μικρό πλάσμα που δεν έχει καμιά θέληση ενώ αντίθετως, μόλις έσείς φεύγετε, οί τ'

φεις μου με βασανίζουν και με τρωάλλοουν. Δεν ξέρω αν έχω άκόμη το δικαίωμα να λέγομαι γυναίκα πιστή στο σύζυγό της. Μου φαίνεται όμως πως δεν έχω πιά, τόσο κρύβο ένοχο τον έαυτό μου για όλες τις μικροταραχώσεις που έκανα προς έσάς... Ευτυχώς που τα πράγματα δεν επροχώρησαν άκόμη τόσο ώστε να μην τολιώ πιά να κατζάσω το σύζυγό μου το Λουδοβίκο... Και γι' αυτό έρχομαι να σας ζητήσω ως χάρη, να με άσσετε και να μη με ρίξετε στην άσπρη όλοτεία.

Δεν πρόκει νόρθητε πιά στο σπίτι μου, κύριε Ζάκ, δεν πρόκει... Είμαι πολύ έρωτημένη μαζί σας δεν έχω πιά καμιά δύναμη και, καταλαβαίνω καλά, πως, άμα θέλησετε, θά με χάνετε έντελώς διχ' εσείς... Και θ' ήμην τόσο κακο αυτό... Σκεφθήτε το φροχό μου Λουδοβίκο που μ' αγαπάει τόσο, όπως έπίσης αγαπάει και σας... Μιá φαντασιολογία, ένα καριότισο που θά σας περιούρη πολύ γρήγορα, ενώ για το Λουδοβίκο, ο όποιος έμένα άπ' όλες τις γυναίκες γνώρισε κ' αγαπήσε, είμαι το πάν... Κι' αν άκόμη δεν τ' μάθαίτε έξαινο ποτέ, έγω θά πέθαινα από τη θλίψη μου που τόν απάτησα κ' αν πάλι μείβαινε την αλήθεια τότε θά πέθαινε έξαινο... - και θά τόν είχατε σοτώσει έσείς οί δυο.

Και έπειτα άκούστε κ' αυτό, κύριε Ζάκ: μπορεί τώρα να μ' αγαπάτε λίγο, το πιστεύω: μί, είμαι βεβαία ότι δεν άδραχη να σας παραζή το αϊθιμά σας αυτό. Και τότε θάποσοαρηχτή άμεισος από μένα, πράγμα που θά μου προσξενήση μιá βαθύτατη θλίψη. Οί μεγάλες κυρίες τις όποιες αγαπάτε μπορούν και σας κρατούν έπί πολύ καιρό κοντά τους γιατί αυτές είναι κομψές, ξέροντες κ' ήμιοντες για κάθε τι, ενώ έγω δε μπορώ να μιλήσω γαδόν για τίποτε... Έγω είμαι μιá ξεβγαλίτη κ' άδεια γυναίκα, που έξαι μονάχα να σας αγαπά...

Ξέρετε τί λέω μεσα μου τη νύχτα, όταν δεν κοινοίμαι και σκεφτόμαι έσάς: Άκούστε τί λέω: «Ο κ. Ζάκ δεν μ' αγαπάει στ' αλήθεια! μονάχα, έπειδη του άντιπαικόμου κάπως πιο πολύ από τις άλλες γυναίκες τις όποιες γνώρισε, γι' αυτό έπιμένει τόσο... Μόλις όμως με χάνει διχ' του, θά μ' άρση... Ό έγωισμός του μόνο τόν χάνει να έπιμένει...» Τι ιδέα θά με θέλατε διχ' σας: από έγωισμό μόνο μου έδωσα τή δύναμη ν' άντισταθώ στον έρωτα μου και να σας γράφο αυτή την έπιτολή.

Έ λοιπόν! αν με θέλατε για να ίκανοποιησθε μόνο τόν έγωισμό σας, πρέπει να είστε ίκανοποιημένος: δεν είνε το ίδιο να είμαι διχ' σας το ότι σήμερα ζητώ το έλεος σας και ότι ή τιμή μου βρίζεται μεσα στα χέρια σας: Σώστε με, κύριε Ζάκ, σώστε με... Έπειθ θά βρήτε κ' άλλες γυναίκες να σας αγαπήσουν και θά είστε έντυχής στη ζωή σας, ενώ ή ευτυχία του Λουδοβίκου και ή διχη μου στήριζεται μονάχα στην αγάπη μας... Σκεφθήτε τί κακο που θά ήσαν νά καταστραφή ή ευτυχία μας αυτή και χάνετε από γιό το όποιο σας ίκετεύω.

Είμαι βεβαία πως θά μου χάνετε αυτή τη χάρη, γιατί είσθε πολύ τιμωσι και πολύ καλός... Ένα μονάχα φοβόμαι: θά σας το πώ, άφορ' μου έποσξέθητε ότι δε θά γελάσετε μαζί μου: φοβόμαι μιλως με αγαπάτε και σείς, λίγο και μήπως λυπηθήτε που δεν θά με ξαναβήτε... Ω, πόσο με θλίβει αυτή ή ιδέα καλ' μου φίλε...

Ό πόνος που φαντάζομαι ότι ίσοι σας προσξενισο, με άπελπίσει περισσότερο από κάθε άλλο... μα σας ζητώ συγγνώμη γι' αυτό κ' έλπίζω να με συγχώρεστε γιατί έγω, ύπερβαίνω πιο πολύ... Σας ίκετεύω, να κρατήσετε από μένα, την μικροή σας φιλη γι' τρυφεροή άνάμνηση: σας αγαπούσα τόσο, θά ήθελα τόσο να γίνω δική σας και θά σας θυμωόμαι πάντα, όταν έσείς θά μ' έχετε όλοτερο πιά ξεχάσει...

Μαρσέλ Πρεβό

Η ΚΑΡΔΙΑ ΜΟΥ

Είδες ποτέ σου, αγάπη μου, τη θάλασσ' άγιοιμένη που τ' άκρογαίλι τυραννεί και πως άφροκοπά: Έσο' ή καρδιά μου άκορσστη κ' έτσι άνασταταμένη βροντοκοπά τ' ατήρη μου και στεναγμένως σοροπά. Είδες ποτέ μικρο πουά σάν δόξουν' άλ' τ' ά χιόνια πως με παρίκοπο δειλό νινάει τ' ά φροχό: Έσο' ή καρδιά μου ή δύστηνη τώρα καιρούσι και χροόνια στο γίον της καρδιάς σου έμπρος με πόνο λαχταρά.

Ε.Λ.Μ